

GEORGI BELEV

Öreg fa

*Ágaimon az esztendők sorra elvirágzanak —
beleúntam abba is, hogy bánkódjam miattuk.
Homlokomat nekivetem az egyik felhőnek —
tartjuk egymást,
amíg meg nem únja.
Milyen fürgék ezek a felhők...
Alig tudok leszokni az emlékezésről,
pedig én valaha úgy álltam rajtuk bosszút,
hogy egymás után elfeledtem őket...
Meg se merem kérdezni magamtól,
leszokott-e rólam már az élet.*

SZOKOLAY ZOLTÁN fordítása

GEORGI BELEV 1945-ben született Kjusztendilben. Szófiában gépészmérnöki diplomát szerzett. Tervezőmérnökként és újságíróként dolgozott. Jelenleg a *Literaturen front* szerkesztője. Köteteinek címe: *Megfejtett felírat* (1976), *Mérsékelt felhőzet* (1979).

KIRIL KADIJSZKI

Életkortyok

*A felhők fehér leple megreped,
s a kétség holt nyíla célozza szívemet.*

*Már nem is nyíl: folyó, mely jégtáblákat sodor,
s vizén a nap lelőtt vadlúdként haldokol.*

*Állok a dombon. Élek. És tavasz van.
Félelmet, kínzó eszmét messze hagytam.*

*Kezem puskát szorít. Csövét a túlvilágra szegzem.
Akármí áll elém, kivívom győzedelmem.*

*Jegenye — zöld szökőkút — csobog az alkonyatban,
s a nap, mint egy hatalmas labda, csúcsára pattan.*

*Aztán valaki belelő. S tüstént az éjbe
elrohan — nehogy önnön árnya utolérje.*

*S szívem remegve bújna már az alkonyatba —
mert készül valaki, hogy késhegyére kapja.*

Kiáltás

*Aranykés az alkonyat, karéjt
hasít le a dombok kenyeréről.
Szúrós hó szítál a téli égből.
S fagy béklyózza mennybolthoz az éjt.*

*Hó csikordul... hová is megyek?
Az emberek testvérek lehetnek,
de boldogok... Kivel oszthatom meg
kinjaimat, rettegésemet?*

*Fölöttem a telihold forog
— durva köszörűk — csikorogva,
kéményeket köszörül, s a szikra
gyúló és kihúnyó csillagok.*

*Kenyered bár hegylánccá dagad,
de kenyéren élhet-e a lélek?
Vért kell ontanod, vagy a te véred
ontatik, hát el ne hagyd magad.*

*Ellenséged — hol rejtezhetik?
Eléd csak egy nyomorék fa árnya
kúszik, a kúszóböt kaparászva,
s tépett macskaként sivalkodik.*

*Megállok — mint ezüstkezü szent.
Am a hold most engem hív, akárha
volnék régi, verrozdázta lándzsa:
kiköszörüli a szívemet.*

Kiáltás az éjben

*Aszályos délután. Az úton egy vörös ló
vágat a horizont felé — végigfut, mint a láng a
gyújtózsinóron, felrobbantja az eget,
s már csak az alkonyat parázslík. Csend van itt, de
valahol levegőbe most repülnek
a hidak és a városok, emberhús bűzlik égve.
De hát ki akart szárnyakat? S ugyan mire
jutott velük? A gépek éles árnya
mezőket szabdal, mennyboltot hasít fel,
s az alkony sztaniolja felragyog
a menekülő darvak szárnyán. Éjszaka.
A nappal szégyenét talán az éj letörli.
S te? Állsz csak némán. Alacsonyan jár a hold,
s tükörképe a vizeken — akár
magnetofontárcsák, forognak sebesen, de
nem hallja senki a csillagzenét. Vagy a te fénylő
gondolataidat veszik sötét szalagra...?
Elroboz egy vonat. Szétzúzza a homályt, mint
sötét kirakatot, s a szilánkok téged sebeznek.
A messzeségben — kihúnyó parázs —
hunyorog még a város, tornyai merednek,
s egy felhő, alulról megvilágítva, úgy lebeg
fölötte, mint nagy sárga gomba...*

*Ó, nap, nyújtsd ki nyelved,
s nyald le a kondenzcsíkok csiganyálát
a mennybolt káposztaleveléről.*

Rejtett seb

*Küszöbön állsz te mindig, állsz a jó és a rossz között örökkön,
bazsarózsák vértolulása s pirulák sápkórja között.
S megkettőzödsz magadban is. Szíved kettéhasad, de rögtön
kétpólusú lesz, mint a mágnes — akárhány darabra törött.*

*Éjjél van. Gúnyos fintorokba görbülnek most az éji árnyak.
A hó, mint rizsporos bohócarc, fehérlik fölpuffadva kint.
Kívánj mindenkinek szerencsét... De rád milyen szerencse várhat?
Vagy tán a holnap megjutalmaz, csak addig túrd békén a kint.*

*Neved! Neved ki magadat, hogy kibírjad a kibírhatalant.
És aztán, mindenkit kijátszva, rohanj az éjbe és ragadd
a sötétséget torkon. És ha megölted, megváltod a hajnalt.
A jegenyére — pengő törre — már sűrű zöldes vér tapad.*

BAKA ISTVÁN fordításai

KIRIL KADIJSZKI 1947-ben született Kjusztendil városában. Orosz szakot végzett a szófiai egyetemen. 1975 óta publikál, *Nebeszni koncerti* (Égi koncertek) című kötete 1975-ben jelent meg. Több műfordításkötetet is kiadott. Néhány évig a Rádió Szófia irodalmi osztályán dolgozott. Jelenleg a Narodna Kultura könyvkiadó munkatársa.

MOHI SÁNDOR: HÓLAPÁTOLOK